

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové, v právní věci žalobkyně: **R. Š.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem nám. 28. Října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. 2013/77984-421/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 26. 6. 2015, č. j. 72 Ad 17/2014 - 39,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 26. 6. 2015, č. j. 72 Ad 17/2014 - 3, a rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. 2013/77984-421/3, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Hladíka.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 26. 6. 2015, č. j. 72 Ad 17/2014 - 39, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. 2013/77984-421/3, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajská pobočka v Olomouci (dále jen Úřad práce) ze dne 16. 10. 2013, č. j. OLA-197/2013-MZ. Tímto rozhodnutím byla stěžovatelka podle § 30 odst. 1 písm. e) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb.,

o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání. Důvodem bylo zjištění Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen Inspektorát práce) doručené Úřadu práce dne 9. 10. 2012 o výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti.

Žalovaný považoval za prokázané, že stěžovatelka konala dne 13. 6. 2012 nelegální práci, neboť rozpory v jejích výpovědích zpochybňují následně předloženou dohodu o provedení práce datovanou dnem 12. 6. 2012. Žalovaný označil provedenou kontrolu za zákonnou a procesní předpisy po doplnění řízení za dodržené.

Žalobou stěžovatelka namítala nedostatek soustavnosti nelegální práce a nedostatek své odpovědnosti za to, že se v době kontroly na jejím pracovišti nenacházel doklad o existenci jejího pracovního poměru.

Krajský soud vycházel ze zjištění, že žalobkyně byla od r. 2011 evidována jako uchazečka o zaměstnání a byla jí přiznána podpora v nezaměstnanosti. Podle dohody o provedení práce uzavřené mezi OKT s. r. o. a žalobkyní dne 12. 6. 2012 na období od 13. 6. 2012 do 31. 12. 2012 měla vykonávat práci od 14. 6. 2012. Výkon práce zjištěný dne 13. 6. 2012 v asijském bistru „Panda“ v NC Olympia Olomouc byl jí vysvětlován jako návštěva na pracovišti bez platového ohodnocení. Kontrola přitom zjistila, že žalobkyně byla na pracovišti v pracovním oblečení zaměstnavatele a obsluhovala zákaznici - vydávala jídlo. Kontrolorům sdělila, že tento den pracuje od 9.00 do 15.00 hodin, nemá nic uzavřeno písemně, chystá se jí dohoda, ale neví jaká. Zástupce zaměstnavatele při předložení dohody úřadu uvedl, že dohoda nebyla na pracovišti v kontrolní den proto, že ji jednatelka firmy měla k podpisu doma. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a tvrzení žalobkyně nijak nevyvrací zjištění nelegální práce, přičemž není rozhodné, že se jednalo o jeden den práce, neboť následné pokračování v práci vyvrací její jednorázovost.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že pro závěr o nelegální práci je nezbytné zjištění pracovněprávního vztahu ve smyslu zákona č. 206/2000 Sb., zákoníku práce, jak je zřejmé např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Ads 52/2014 - 37 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Přítomnost stěžovatelky na pracovišti dne 13. 6. 2014 je třeba vykládat ve smyslu § 20 odst. 1 zákoníku práce. Žalovaný ovšem nezkoumal, jaký pracovněprávní vztah měl mezi majitelkou bistra a stěžovatelkou existovat, pokud dohodu předloženou po kontrole považoval za antedatovanou. Stavěl-li žalovaný na vyjádření stěžovatelky při kontrole, poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2003, sp. zn. 21 Cdo 2287/2002, podle něhož nejsou podstatné subjektivní představy účastníků, ale objektivní skutečnosti rozhodné pro vznik pracovněprávního vztahu, tj. dohoda o skutečnostech podstatných pro jeho vznik. V daném případě proto není rozhodné tvrzení stěžovatelky, že „zatím nic nepodepsala“, neboť k uzavření dohody došlo shodou na podstatných náležitostech pracovněprávního vztahu a podepsání dohody není právně významné. Stěžovatelka na sjednaném pracovišti vykonávala konkrétní práci, byl tak zřejmý den nástupu do práce, její náplň, místo výkonu, pracovní doba. Zjevně tedy vznikl

pokračování

pracovněprávní vztah a podepsání dohody nebylo uzavřením nového vztahu, ale odstraněním vady formy původní dohody.

Pro případ, že by kasační soud neakceptoval tvrzení o vzniku pracovněprávního vztahu, namítá stěžovatelka druhou variantu vycházející z jeho neexistence. Žalovaný mylně popírá možnost práce na zkoušku, neboť zákoník práce v § 30 upravuje postup před vznikem pracovněprávního poměru sloužící k výběru vhodného pracovníka zaměstnavatelem. Přiměřená doba výkonu práce je právě tím vhodným způsobem ověření schopností uchazeče.

K tomu stěžovatelka poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013 - 31, označující znak soustavnosti vykonávané práce za rozhodný pro odlišení nelegální práce od ověřování předpokladů pro určitou práci.

Pro posouzení věci jsou významné i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, a ze dne 2. 12. 2014, č. j. 6 Ads 80/2013 - 41, o nezbytnosti prokázání naplnění všech znaků nelegální práce. Stěžovatelka tyto rozsudky považuje za přílehavější než žalovaným odkazovaný rozsudek tohoto soudu č. j. 3 Ads 65/2012 - 30.

Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především namítá, že stěžovatelčiny teorie jsou mezi sebou rozporné. Poukazuje na znění § 2 odst. 1 a 2 zákoníku práce a § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti a na skutečnost, že existence nelegální práce byla dostatečně prokázána. Přitom vycházel i ze stěžovatelkou citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 46/2013 - 35 a č. j. 6 Ads 80/2013 - 41. Žalovaný své rozhodnutí nezaložil na tezi, že nebyl-li pracovní poměr uzavřen písemně, pak nevznikl. Naopak se proti takovému závěru výslovně vymezil. Skutečnost, že mezi stěžovatelkou a kontrolovaným zaměstnavatelem neexistovalo písemné ujednání, byla v daném případě pouze důsledkem toho, že k žádnému právnímu ujednání, a to ani ústnímu, nedošlo. Tomu nasvědčuje výpověď stěžovatelky při kontrole, kdy uvedla, že pracuje pro zaměstnavatele první den, a to od 9.00 do 15.00 hodin, nemá nic uzavřeno písemně, ale chystá se jí dohoda, neví ovšem jaká, neboť se ještě nedomluvila, dostane asi 45 Kč na hodinu, přesně to neví, neboť zatím pracuje bez uzavřené dohody, a že dohoda zatím není ani uzavřena, ani podepsána. Z toho všeho je nepochybné, že stěžovatelka s kontrolovaným zaměstnavatelem ani nevedla jednání o pracovní pozici, a dokonce ani nevěděla, kolik jí bude za práci platit. To vylučuje dohodu, k níž mělo dojít den předtím, a její následné doložení je zjevně účelové; je totiž vyloučeno, že by si stěžovatelka hned následující den nepamatovala, že a jakou uzavřela dohodu. Tvrzení stěžovatelky, že pokud nebyl uzavřen pracovněprávní vztah, muselo jít o práci na zkoušku, žalovaný považuje za absurdní. Odporuje tomu totiž nejen tvrzení stěžovatelky při kontrole, ale i následně předložená dohoda a skutečnost, že stěžovatelka měla pracovat celou směnu. Žalovaný proto považuje nelegální práci za prokázanou a důvody pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání za splněné. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1 věty první s. ř. s.

Stěžovatelka, aniž to výslovně uvedla, namítá existenci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení.

Podle § 30 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vyřadí uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání, pokud uchazeč vykonává nelegální práci. Podle § 5 písm. e) bod 1 se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce se závislou prací rozumí práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 téhož ustanovení závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době, na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. Podle § 3 zákoníku práce závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

K posouzení zákonnosti vyřazení stěžovatelky z evidence jsou podstatné tyto skutečnosti plynoucí ze správního spisu:

V řízení zahájeném z moci úřední na základě oznámení Inspektorátu práce stěžovatelka předložila dohodu o provedení práce uzavřenou s OKT s. r. o. dne 12. 6. 2012; jako doba zahájení práce je uvedeno „od 13. 6. 2012 do 31. 12. 2012“. Jednatelka společnosti k tomu sdělila e-mailem, že dohoda je platná od 13. 6. 2012, ale fyzický nástup byl dohodnut na den 14. 6. 2012. Stěžovatelka do protokolu ze dne 29. 10. 2012 uvedla, že doložila vše, co je potřeba, a domnívá se, že její práce byla a je legální. K výzvě správního orgánu Inspektorát práce předložil protokol o výsledku kontroly u společnosti OKT s. r. o., která byla provedena dne 13. 6. 2012 na pracovišti Asijské bistro Panda v NC Olympia Olomouc. R. Š. v pracovním oděvu obsluhovala zákazníky a uvedla, že pracuje první den od 9.00 do 15. 00 hodin, zatím nemá nic uzavřeno písemně, chystá se jí dohoda, ale neví jaká, ještě se nedomluvila, dostávat bude asi 45 Kč na hodinu, přesně neví, zatím pracuje bez dohody, kterou po jejím uzavření předloží Úřadu práce. Žádná písemná dohoda se na pracovišti nenacházela. Na základě těchto podkladů bylo Úřadem práce vydáno první prvostupňové rozhodnutí ze dne 18. 12. 2012. To bylo zrušeno v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 6. 2013 pro nedostatečné odůvodnění zakládající jeho nepřezkoumatelnost. K žádosti Úřadu práce doplnil Inspektorát práce dne 23. 7. 2013 informace o kontrole, které se však vztahují zejména k oprávněnosti provádění kontroly. Dále předložil „Vyrozumění o výsledku přezkoumání protokolu ze dne 6. 8. 2012“, které prováděl k žádosti kontrolované osoby a jímž změnil kontrolní protokol; změny se týkají jiné osoby než stěžovatelky, ohledně níž bylo zopakováno původní zjištění. Druhé rozhodnutí o vyřazení stěžovatelky z evidence uchazečů o zaměstnání bylo vydáno dne

pokračování

16. 10. 2013 a zabývalo se jednak oprávněností kontroly, jednak popisem Inspektorátem práce zjištěných skutečností při kontrole ve vztahu ke stěžovateli tak, jak byly uvedeny v kontrolním protokolu. Žalovaný v nyní napadeném odvolacím rozhodnutí shrnul dokazování tak, že výkon nelegální práce dne 13. 6. 2012 byl prokázán a vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání bylo důvodné. Podkladem pro přezkoumávané správní rozhodnutí byly skutečnosti zjištěné kontrolou Inspektorátu práce a z nich zejména vlastní vyjádření kontrolované osoby.

Pokud tedy stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje dvě různé teorie, podle nichž měl být výkon její práce rozhodného dne posouzen, nemůže obstát teorie práce na zkoušku, resp. výběru zaměstnance ve smyslu § 30 zákoníku práce, neboť jí žádné zjištěné skutečnosti nenasvědčují. Z tohoto hlediska tedy nelze přihlížet k právnímu názoru vyslovenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013 - 31, kde soud reflektoval tvrzení osoby při kontrole, že si po dohodě se zaměstnavatelem přišla práci zkusit bez nároku na odměnu; soud zde navíc neshledal znak soustavnosti vykonávané práce. Lze jen podotknout, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 12. 2014, č. j. 6 Ads 80/2013 - 41, naopak za práci na zkoušku neuznal případ, kdy byla konána po dva dny. Stejně tak bez významu je i rozsudek tohoto soudu č. j. 3 Ads 65/2012 - 30, posuzující opakovaně prováděnou práci osobou označující ji za občanskou výpomoc.

Jinak tomu ovšem je při posouzení kasačního tvrzení, že mezi stěžovatelkou a zaměstnavatelem byl sjednán pracovněprávní vztah se všemi náležitostmi, ovšem dohoda byla podepsána následně. Takový případ řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Ads 52/2014 - 37. Zde vyslovil, že pojem „pracovněprávní vztah“ ve smyslu § 5 písm. e) bodu I. zákona o zaměstnanosti je nutno interpretovat jako „základní pracovněprávní vztah“ ve smyslu § 3 zákoníku práce. Nelze jej vyložit tak, že je jím myšlen pouze pracovněprávní vztah založený pracovní smlouvou, byť neuzavření pracovní smlouvy, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti je rovněž deliktem. Podle § 20 odst. 1 zákoníku práce, nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon nebo dohoda smluvních stran, je neplatný, ledaže smluvní strany tuto vadu dodatečně odstraní.

V daném případě stěžovatelka uvedla skutečnosti nasvědčující shodě mezi ní a zaměstnavatelem na uzavření dohody o provedení práce, byť její vyjádření nebylo v některých bodech zcela určité. Zde lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2003, sp. zn. 21 Cdo 2287/2002 (dostupný na www.nsoud.cz), z něhož vycházel i označený rozsudek tohoto soudu č. j. 7 Ads 52/2014 - 37, podle něhož „[k] tomu, aby bylo možné v konkrétním případě posoudit, zda (kdy)došlo k uzavření pracovní smlouvy, nejsou rozhodující subjektivní představy účastníků o tom, kdy podle jejich názoru pracovní poměr vznikl, významné je – bez ohledu na to, jak účastníci následně hodnotí své právní postavení – objektivní zjištění, zda a kdy nastaly takové skutečnosti, s nimiž právní norma vznik tohoto dvoustranného právního úkonu spojuje. Protože v pracovní smlouvě je zaměstnavatel povinen se zaměstnancem dohodnout druh práce, na který je zaměstnanec přijímán, místo výkonu práce (obec a organizační jednotku nebo jinak určené místo) a den nástupu do práce (§ 29 odst. 1 zák. práce), je pracovní smlouva uzavřena, jakmile se účastníci shodli na obsahu těchto podstatných (esenciálních) náležitostí. K tomu může dojít – jak uvedeno výše - jak písemně, tak ústně nebo

jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, co chtěli účastníci projevít (§ 240 zák. práce).“.

Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel pouze z obsahu protokolu o kontrole provedené Inspektorátem práce. Vyjádření stěžovatelky bylo sice místy neurčité, nicméně z vykonávané práce bylo zřejmé, kde je vykonávána, v čem práce spočívá, že ji stěžovatelka vykonává podle pokynů zaměstnavatele, že spolu jednali o uzavření dohody i o výši odměny za vykonávanou práci. Vyjádření zaměstnavatele protokol neobsahoval. Pokud jde o uzavřenou dohodu, žalovaný ji označil za antedatovanou a současně akceptoval následné vyjádření zástupce zaměstnavatele o tom, že dnem nástupu do práce měl být až den 14. 6. 2012, přičemž tento den neplyne z dohody ani z žádného jiného důkazu. I zde by ovšem bylo možno spekulovat o úmyslu zaměstnavatele vyhnout se postihu za to, že dohoda nebyla uzavřena při nástupu do práce. Žalovaný se sice ve svém rozhodnutí zabýval otázkou uzavření pracovněprávního vztahu, ovšem závěry jeho uzavření vylučující nemají dostatečnou oporu v důkazech.

Samostatnou otázkou pak je stěžovatelkou rovněž již v žalobě namítaný nedostatek soustavnosti výkonu nelegální práce pro případ, že nebude akceptováno, že pracovněprávní poměr uzavřen byl. I zde lze přisvědčit stěžovateli, že tento soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013 - 31, vyslovil, že znak soustavnosti vykonávané nelegální práce není naplněn prací v rozsahu několika hodin a že orgán kontroly nemůže vycházet pouze z přítomnosti pracovníka na pracovišti v době kontroly, aniž je např. svědecky ověřeno trvání této činnosti. Tomu opačný jednoznačný závěr krajského soudu neodpovídá zejména proto, že je opřen o důkazně nepodloženou úvahu.

Pro závěr Nejvyššího správního soudu o důvodnosti kasační stížnosti je rozhodná právě důkazní situace. Žalovaný totiž vycházel pouze z protokolu o kontrole provedené Inspektorátem práce, aniž řízení doplnil o svědecké výpovědi, o něž by mohl své úvahy opřít. Nelze přehlédnout skutečnost, že v daném případě byl zaměstnavatel stěžovatelky za stěžovatelčin výkon nelegální práce postižen pokutou. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 25. 9. 2013, č. j. 3057/1.30/13/14.3, bylo ovšem zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2015, č. j. 36 Ad 5/2014 - 55. Krajský soud zde vyslovil, že by byly Inspektorátem práce zjištěny indicie nasvědčující výkonu nelegální práce, nebyl tento stav postaven důkazně najisto.

Tvrzení stěžovatelky o uzavření pracovněprávního poměru jakož i o trvání nelegální práce proto není možno vyvrátit provedenými důkazy, neboť vyjma protokolu o kontrole, který nevyvrací zcela reálnou tvrzenou eventualitu, nebyly žádné důkazy provedeny. Právní závěry, na nichž stojí rozhodnutí žalovaného, nejsou dostatečně podloženy.

Kasační stížnost je proto důvodná.

Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení současně zrušil i rozhodnutí žalovaného, neboť již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody. Věc se za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu

pokračování

řízení, při němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Za situace, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech soudního řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

Stěžovatelka zaplatila za žalobu soudní poplatek ve výši 3000 Kč, za podání kasační stížnosti ve výši 5000 Kč; celkem za soudní poplatky 8000 Kč. V řízení před krajským soudem i v kasačním řízení byla zastoupena advokátem. V řízení před krajským soudem byly učiněny dva úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. V kasačním řízení byl učiněn jeden úkon právní služby – sepsání kasační stížnosti. Celkem se jedná o tři úkony právní služby po 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Účelně vynaložené náklady dále tvoří částka ve výši 3 x 300 Kč, představující náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy za úkony náleží částka 10 200 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem DPH, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2142 Kč. Náklady celkem tak činí částku 20 342 Kč. Žalovanému proto bylo uloženo uhradit stěžovatelce tuto částku v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu